

25 de ani de existență

ZECEPLUS

MONOGRAFIE

1981-2006

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII NR. 10, SUCEAVA

MONOGRAFIE

1981-2006

● **Colectiv:** înv. Brândușa Crețu, prof. Daniela Luculescu, prof. Petru Lupuca, înv. Angelica și Cristian Murărașu, prof. Marieta Panțiru, prof. Florina Pașcanu

● **Coordonator:** prof. Florina Pașcanu

● **Tehnoredactare, machetare, coperta:** prof. Daniela Luculescu

● **Fotografii:** prof. Lidia Acostoaie

● **Traduceri:** (franceză, engleză, germană): prof. Florina Pașcanu

Mulțumim doamnei directoare, prof. Lidia Acostoaie, pentru colaborare susținere și impuls, doamnelor Veronica Andrei și Elena Galeș -pentru materialele din arhiva școlii - precum și tuturor celor care ne-au oferit gândurile și amintirile lor despre Școală (în mod special familiei Ivanov).

*Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe.
Cată-n capăt începutul
Cel ce știe să le-nvețe.
Ce a fost și ce-o să fie,
În prezent le-avem pe toate...
Mihai EMINESCU
GLOSSA*

*Alte Zeiten, neue Zeiten,
Beides, Werden und Gewesen
Auf die gleichen Blattes Seiten
Lassen ihre Zeichen lesen.
In das Ende steht der Anfang.
Alles ist in Gegenwart...
Glosse*

*L'autrefois et l'avenir
D'une même feuille sont les deux
faces.
Du début on trouve les traces
Dans la fin, si on sait lire.
Choses passées, choses qui vont être
Vivent ensemble au présent...
GLOSE*

*The past as well as the future
Are two faces of the same sheet
At its end lies the beginning
For one who its meaning can
meet.
All that was or be tomorrow
We've already got today.
Glossa*

Traduction/ Übersetzung/ Translation: Florina Pașcanu

ARGUMENT

O nouă monografie?!... O monografie despre o școală ? !.... Despre o școală care nu are decât douăzeci și cinci de ani?!... Sunt întrebări pe care și le vor pune mulți dintre cei care vor deschide această carte.

Monografia și biografia nu sunt două lucruri diferite, dimpotrivă, cea de-a doua e inclusă în cea dintâi. Aceasta presupune studiul științific, aprofundat, scris al unui singur subiect (grec. monos, singur; graphhein, a scrie), fie că acesta se referă la istorie, la știință, la literatură, fie la o localitate, sau la viața unei persoane (grec. bios viață). Iar dacă biografia poate fi stas (un curriculum vitae dezvoltat) sau romanțată, și monografiile pot fi de mai multe feluri. Cea de față nu e una clasică; e, în același timp, monografie și plachetă omagială.

Din suita de secvențe ce se vor derula în fața ochilor dumneavoastră se va închea, însă, încetul cu încetul, imaginea și personalitatea unei școli, căci orice localitate, orice instituție (și mai ales orice școală) are o viață și o personalitate proprie.

La început n-a fost decât clădirea. Fără lambriuri sau covoare, fără bănci, cu pete de var pe geamuri.... Tablele ce urmau să-și ocupe locurile pe pereții claselor nu aveau "agățători"... Era o clădire ca atâtea altele, clonate după un model - tip în jurul anilor '80....

Zecile de elevi și de profesori care i-au pășit pragul i-au dăruit câte o frântură din sufletele lor, scânteii care-au rămas chiar atunci când ei au plecat, ducând, cu sine, la rândul lor, câte un strop din seva școlii acesteia, câte puțin din sufletele celorlalți. Schimbul a fost benefic: așa a apărut mozaicul cu sclipiri cristaline, vizibil doar pentru cei care știu să-l vadă, care e sufletul, energia școlii, personalitatea ei.

Prezentul ei a crescut din trecut și în el se pot întrezări, deja, germenii viitorului.

*Prof. Florina PAȘCANU,
coordonatorul monografiei*

ARGUMENT

A new monograph ?... A monograph on a school ?... A school that celebrates only 25 years ?... There are questions many will ask themselves when opening this book,

The monograph and the biography are not two separate things, but the second is included in the first one. It supposes a scientific, elaborate, written study, of a single subject (Greek monos, single; graphein, to write): history, science, literature, a place or the life of a person (Greek bios, life). If the biography can be standard (a complex curriculum vitae) or fictionalized, the monographs can be of many types, too. The present one is not a classical one; but both a monograph and a plaque of homage.

From the many sequences that will be presented to you, it will gradually appear, the image and the personality of a school, because any place, any institution (and especially any school) has its own life and personality.

At the beginning it was only the building. With no polishing plaster coat, no carpets in the offices, with stains of lime on the windows... The blackboards that were to be put on the classroom walls had no hangers... It was a building like any other, cloned after a model around the 80s.

The tens of students and teachers that entered it gave a part of their souls to it, sparkles that remained even after their graduation. Taking, at their turn, with themselves a drop from the school sap, a little from the others' souls, especially from those of their teachers. It was a beneficent change: that is the way the mosaic with crystalline sparkles appeared, visible only for those who know to see it. It is the soul, the energy of the school, and its personality.

ARGUMENT

Une nouvelle monographie?!... La monographie d'une école?!... D'une école qui n'a que vingt-cinq ans?... Voilà les questions qu'on va se poser quand on ouvrira ce livre...

La monographie et la biographie ne sont pas de choses si différentes, au contraire, la seconde est incluse en quelque sorte dans la première. Toutes les deux supposent l'étude scientifique, approfondie, écrite, d'un seul sujet (grec. monos, seul, graphein, écrire), qu'il se rapporte à l'histoire, à la science, à la littérature, à une localité ou encore à la vie d'une personne (grec. bios, vie). Si la biographie peut être standard (un curriculum vitae détaillé) ou romancée, il existe aussi plusieurs types de monographies... Celle que vous avez devant vous n'est pas classique; elle est en même temps monographie et plaquette qui rend hommage à une école.

La suite de séquences qui vont se dérouler devant vous, va contourner, petit à petit, l'image et la personnalité de cette école, car toute localité, toute institution (et surtout toute école) a une vie et une personnalité qui lui sont propres. Au début il n'existait que le bâtiment. Sans lambris ou tapis, sans pupitres... Les fenêtres étaient tâchées de chaux... Les tableaux noirs n'avaient pas encore d'attaches... C'était un bâtiment semblable aux autres, clonés, tous, sur un modèle-type, vers les années '80...

Les dizaines d'élèves et de professeurs qui ont franchi son seuil, lui ont fait don des fragments de leurs âmes, des étincelles qui y sont restées, même après leur départ. Ils sont partis, en emportant, chacun à son tour, une goutte de la sève de cette école, un brin des âmes des autres.

L'échange a été bénéfique. C'est ainsi qu'il est apparu, ce mosaïque aux éclats cristallins, visible seulement pour ceux qui savent le voir et qui est l'âme, l'énergie, la personnalité de l'école, sa personnalité.

Son présent a poussé du passé et il porte déjà en soi les germes de l'avenir.

Vă stimez și vă urez succes!...

*Domnul primar a locuit câțiva ani în cartierul Burdujeni. În această perioadă, fiul domniei sale a urmat clasele I-IV la școala noastră. Fosta sa învățătoare îl descrie pe **tatăl** Ion Lungu ca pe un om profund interesat de problemele copiilor săi și de acelea ale clasei în care învața acesta, cu respect față de munca oamenilor școlii, gata oricând să dea o mână de ajutor fără a face caz de funcția pe care o deținea atunci (directorul uneia dintre*

*cele mai mari întreprinderi ale orașului, Ambro). Mai târziu, **primarul** Ion Lungu ne-a vizitat în numeroase rânduri, fie ca invitat la diferite evenimente deosebite, fie ca prim gospodar al orașului, care verifică starea în care se află instituțiile comunității pe care o administrează. Iată de ce l-am rugat să ne adreseze câteva cuvintecu ocazia aniversării, de către școala noastră, a douăzeci și cinci de ani de existență (1 septembrie 2006).*

- Domnule Primar, în ce măsură considerați că școala noastră și-a îndeplinit rolul ce-i revine în societate?

- În orice societate, rolul principal în domeniul educației revine școlii. E un rol frumos, dificil și delicat în același timp, pe care școala dumneavoastră îl interpretează cu măiestrie. Rodul muncii dvs. este vizibil în rezultatele

elevilor care pleacă de aici mai departe, în proiectele în care v-ați implicat, în aspectul școlii.

-În 6 octombrie 2005, când am primit Steagul Verde, scriați în Cartea de onoare a școlii: "Am revenit cu emoție și nerăbdare în școala în care copiii mei au făcut primii pași.

Felicit cu sinceritate conducerea școlii pentru modul de administrare a școlii.

Vă stimez și vă doresc succes! "

*Semnează PRIMARUL MUNICIPIULUI SUCEAVA,
EC. ION LUNGU...*

Mai doriți să completați ceva ?!...

-Douăzeci și cinci de ani e o vârstă frumoasă atât pentru un om, cât și pentru o școală. Urez tuturor celor ce-și desfășoară activitatea în Eco-Școala Nr. 10 La mulți ani ! Fie ca anii ce vor urma să fie la fel de rodnici, ba chiar și mai rodnici decât cei de până acum!...

-Vă mulțumim !

A consemnat

Prof. Florina Pașcanu

ACUM 23 DE ANI ... ȘI AZI...I

**Prof. Lidia Acostoaie,
Directoarea Eco-Școlii Nr. 10, Suceava**

Acum 23 de ani pășeam cu emoție pragul acestei școli.

Eram tânără și frumoasă, plină de dragoste pentru profesia mea, un boboc încă nesigur pe picioarele lui, dar dornic să devină o adevărată mămică pentru ceilalți boboci mai mici decât el (elevii).

Dragostea pentru profesie mi-am păstrat-o și azi.

Ca profesor, am avut mari satisfacții cu copiii mei, la olimpiade, concursuri, ca dirigintă, ca și colegă într-un colectiv eterogen ca vârstă și mentalitate.

După ce am susținut gradul I, în 1997, Bunul Dumnezeu mi-a hărăzit să fiu directorul acestei școli. E drept, adjunct, dar cu mari responsabilități de director prim, cum de altfel am și devenit la finele anului 2002. În perioada acestor 3 ani mă mândresc cu foarte multe realizări, atât în domeniul de management cât și în profesie, astfel încât am ridicat mult nivelul școlii, profesional și estetic. Amintesc, în acest sens, doar obținerea statutului de Eco-Școală, 3 proiecte Comenius 1.3, în care este coordonator chiar școala noastră (cu școli de renume din țările: Turcia, Finlanda, Franța, Anglia, Lituania), dar și unele proiecte personale (Bursa Grundvig 3- Hauho Finlanda).

Mulțumesc colegilor că au fost alături de mine în această perioadă, contribuind nemijlocit la toate proiectele. În mod deosebit le mulțumesc colegelor și prietenelor mele, doamnele inst. Rodica Zimbru, Laura Chiticariu și domnișoara prof. Alina Belțic, dar și Comitetului de Părinți al Eco-Școlii 10, în mod special d-lui ing. Secrieru Iordănel, d-nei ec. Șuiu Mariana și Primăriei Locale pentru sprijinul acordat.

Aștept festivitatea de mare amploare, care va avea loc în luna noiembrie 2006, cu ocazia aniversării a 25 de ani de existență a școlii.

Toată viața mi-a plăcut să lucrez în școlile de cartier

Profesor Constantin Mărgineanu,
fost director al Școlii Nr. 10, actual
director al Școlii nr. 9

Anul 1984 a însemnat pentru mine un moment de răscruce în viață: la 1 septembrie am fost numit directorul Școlii nr. 10, iar în luna octombrie mi-a murit tatăl.

Două mari responsabilități au fost puse pe umerii mei și timpul, se pare, a confirmat că m-am descurcat cu prima. Cea de-a doua va rămâne o veșnică rană cicatrizată.

Școala avea doar trei ani de la darea în folosință și avea nevoie de toate: perdele, mobilier, garduri, material didactic și multe, multe altele.

Aici pot să-mi argumentez titlul. Oamenii din cartier, părinții, elevii au fost extraordinari: au ajutat școala cu tot ce era necesar. Îmi aduc aminte că în același timp se dăduse în folosință în municipiu, mult mai la centru, o altă școală generală dotată cu toate utilitățile: mobilier, lambriuri, covoare și multe altele la care noi nici nu visam.

E drept că în acea vreme elevii din cartierul meu trebuiau să meargă la recoltat cartofi până în luna noiembrie, iar sâmbăta sau duminica trebuiau să măture aleile din cartier, în timp ce alții, mai de la centru, aveau covoare și lambriuri, iar la cartofi nu erau scoși pentru că „nu se pricepeau”.

Cu acei copii am lucrat și la fabrica de conserve. Acolo era boierie: mâncau toți struguri și tocană de legume, iar a doua zi toți se țineau de burtă.

De aceea mi-s dragi acești copii din cartiere: pentru că nu sunt mofturoși, pentru că doresc să se realizeze mult mai bine decât părinții lor (mă rog, excepțiile confirmă regula) și pentru că sunt tare sufletești.

Acum, după 25 de ani, foarte multe s-au schimbat, mai ales mentalitățile și modul de abordare a tuturor problemelor, oamenii sunt mai bogați sau mai săraci, elevii mei au la rândul lor copii și mă simt mândru dacă ajung pe mâna mea să-i îndrum.

Elevi de-ai mei au ajuns profesori și predau alături de mine, unii sunt inspectori la Inspectoratul școlar și mă îndrumă, alții sunt medici, ingineri, avocați, dar, mai ales, toți sunt OAMENI.

Întreaga mea carieră didactică s-a desfășurat timp de 33 de ani în cele trei cartiere ale Sucevei: Burdujeni (16 ani), George Enescu (4 ani) și Obcini (13 ani).

Pentru aniversarea școlii mele dragi, urez tuturor cadrelor și elevilor mult succes în activitate și le mulțumesc pentru anii pe care i-am petrecut împreună.